

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **K. J. T.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5 proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2014, čj. 2 Ad 76/2012 – 35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2014, čj. 2 Ad 76/2012 – 35, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 11. 2012, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů za řízení před městským soudem ve výši 3 509 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů za řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 1 573 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 15. 11. 2012, čj. X-LO (dále též „rozhodnutí o námitkách“), stěžovatelka zamítla námitky žalobce proti jejímu rozhodnutí ze dne 7. 9. 2012, čj. XY, kterým byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 1552 Kč měsíčně. Kasační stížností napadla stěžovatelka v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo rozhodnutí o námitkách zrušeno, a věc byla stěžovatelce vrácena k dalšímu řízení.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající z dávkového spisu

[2] Žalobce podal dne 29. 5. 2012 žádost o přiznání starobního důchodu, na jejímž základě mu byl rozhodnutím stěžovatelky ze dne 7. 9. 2012, čj. XY, přiznán starobní důchod ve výši 1552 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, podle nichž stěžovatelka nesprávně užila pro výpočet výše starobního důchodu vyměřovací základ zjištěný z údajného průměrného českého výdělku v roce 1983. Žalobce namítal, že Českou republiku opustil již dne 27. 12. 1982; v následujícím roce proto nemohl pobírat mzdu podle českých právních předpisů. Od začátku roku 1983 byl zaměstnán v hotelu ve Švýcarsku. Žádal proto, aby pro zjištění vyměřovacího základu byl použit jeho hrubý příjem za rok 1982. Žalobce rovněž poukázal na výši průměrného denního indexovaného výdělku svojí manželky ve srovnatelné situaci, který je zhruba desetinásobně vyšší než žalobcův.

[3] V rozhodnutí o námitkách stěžovatelka posoudila námitky žalobce jako nedůvodné a rozhodnutí prvního stupně potvrdila. Při výpočtu osobního vyměřovacího základu žalobce postupovala stěžovatelka tak, že za dobu pojištění získanou výkonem výdělečné činnosti v jiném členském státě EU dosadila průměrný denní indexovaný výdělek vypočtený z vyměřovacích základů získaných podle českých právních předpisů. Žalobce nezískal podle českých předpisů po roce 1986 pět kalendářních let s vyměřovacím základem. Stěžovatelka proto vycházela z posledního roku s vyměřovacím základem žalobce, za který považovala podle evidenčního listu důchodového pojištění rok 1983, kdy měl stěžovatel hrubý příjem 1240 Kč za 104 dnů pojištění. Poukázala, že pracovní poměr žalobce (výdělečná činnost) skončil až 14. 4. 1983. Na základě těchto skutečností vypočetla stěžovatelka průměrný denní indexovaný výdělek v částce 106,21116 Kč, který byl posléze použit pro výpočet ročních vyměřovacích základů žalobce za rozhodné období. Výši starobního důchodu žalobce stěžovatelka potvrdila s tím, že v rozhodnutí prvního stupně bylo postupováno zákonným způsobem.

III. Řízení před městským soudem

[4] Proti rozhodnutí o námitkách podal žalobce žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítal, že v roce 1983 již v Československu nepracoval, neboť republiku opustil v prosinci 1982; po celý rok 1983 byl zaměstnán ve Švýcarsku. Jako poslední rok zaměstnání s příjmy v tuzemsku proto měl být použit rok 1982. V řízení před městským soudem dále žalobce poukázal na rozsudek Obvodního soudu Bratislava 1 ze dne 15. 9.

pokračování

1983, sp. tn. 2 T 157/83, jímž byl odsouzen za trestný čin opuštění republiky, který spáchal dne 27. 12. 1982, k trestu odnětí svobody v trvání dvou let nepodmíněně a k trestu propadnutí majetku. Tuto skutečnost dokládal výpisem z trestního rejstříku.

[5] Městský soud rozhodnutí o námitkách zrušil. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že evidenční list důchodového pojištění je vyvratitelným důkazem o průběhu pojištění a výdělci žalobce. Stěžovatelka měla v rámci svého rozhodnutí přihlídnout k rozsudku Obvodního soudu Bratislava 1 zmíněného stěžovatelem a k prokázaným dobám pojištění ve Švýcarsku. Podle městského soudu pak měla stěžovatelka opětovně posoudit správnost evidenčního listu důchodového pojištění a s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem zhodnotit, který je správný rozhodný rok s vyměřovacím základem získaný žalobcem podle českých právních předpisů.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka včas podanou kasační stížností z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka namítala, že podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon o důchodovém zabezpečení“), se za zaměstnání před 1. 1. 1996 považoval pracovní poměr, jestliže zakládal účast na nemocenském pojištění. Nemocenské pojištění přitom zanikalo dnem skončení pracovního poměru (právního vztahu). Pracovní poměr žalobce podle evidenčního listu důchodového pojištění skončil dne 14. 4. 1983 bez ohledu na to, zda byla práce pro zaměstnavatele fakticky vykonávána či nikoli. Hrubý výdělek za uvedený rok činil 1240 Kč (podle stěžovatelky se jedná o odměny a podíly na hospodářských výsledcích) za dobu pojištění 104 dní. Stěžovatelka si pro potvrzení správnosti těchto zjištění vyžádala mzdové listy žalobce za roky 1981 – 1983, které správnost jejích závěrů potvrdily. Podle stěžovatelky je tedy nepochybné, že žalobce byl zaměstnán do 14. 4. 1983 a byl v této době tedy povinně účasten důchodového pojištění. Z toho důvodu stěžovatelka použila hrubý výdělek za toto období pro výpočet vyměřovacího základu.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 18. 7. 2014, kterým se ztotožnil s vypořádáním věci městským soudem. Postup stěžovatelky přitom s odkazem na judikaturu Ústavního soudu označil za přepjatý formalismus.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[10] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských (zde městského) soudu vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z těchto důvodů a žádnou z výše popsaných vad v řízení o žalobce neshledal.

[11] Stěžovatelka učinila sporným závěr městského soudu, podle něhož příjem žalobce uvedený v evidenčním listu důchodového pojištění za rok 1983 nemohl být použit pro výpočet vyměřovacího základu za účelem stanovení průměrného denního indexovaného výdělku.

[12] V projednávané věci nebylo zpochybněno použití nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, Nejvyšší správní soud aplikaci těchto předpisů tedy považoval za nespornou a správnou. Pro posouzení sporných otázek je vhodné nejprve přiblížit mechanismus výpočtu výše starobního důchodu v případě žalobce až do sporné fáze, tj. nalezení správného roku s vyměřovacím základem podle českých právních předpisů.

[13] Nejprve je nutno stanovit rozhodné období, za které se vypočítávají roční vyměřovací základy. To začíná dle ustanovení § 18 rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, a končí kalendářním rokem předcházejícím roku přiznání důchodu. Nezapočítávají se však do něj kalendářní roky předcházející roku 1986. V případě žalobce tak rozhodné období bylo stanoveno v rozmezí let 1986 – 2011. Žalobce však v rozhodném období nezískal žádný rok s vyměřovacím základem podle českých právních předpisů, neboť v této době pracoval ve Švýcarsku. Jestliže v období po roce 1986 nebyl získán žádný vyměřovací základ, vypočte se průměrný výdělek pouze z vyměřovacího základu získaného v posledním kalendářním roce před rokem 1986. V tomto případě však nedochází k prodloužení rozhodného období pro stanovení osobního vyměřovacího základu před rokem 1986 (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, čj. 3 Ads 1/2004 – 59).

[14] V případě žalobce postupovala stěžovatelka podle evidenčního listu důchodového pojištění, z něhož zjistila, že posledním rokem, v němž žalobce získal vyměřovací základ podle českých předpisů, byl rok 1983. V uvedeném roce bylo žalobci podle evidenčního listu zaměstnavatelem vyplaceno 1240 Kčs za dobu 104 dní. Tato částka stěžovatelce posloužila pro stanovení průměrného denního indexovaného výdělku, který se vypočte jako součin vyměřovacího základu (zde 1240) a koeficientu nárůstu všeobecného vyměřovacího základu za příslušný rok (zde za rok 1983 činil koeficient 8,9074), dělený počtem doby pojištění snížené o vyloučené doby (zde 104 dní).

[15] Průměrný denní indexovaný výdělek vypočtený na základě vyměřovacího základu za rok 1983 ve výši 106,2116 Kč následně stěžovatelka v souladu s § 16 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění použila pro výpočet jednotlivých ročních vyměřovacích základů

pokračování

ve výše uvedeném rozhodném období, na jejichž základě se pak postupem dle odst. 1 téhož ustanovení stanoví osobní vyměřovací základ.

[16] Žalobce však namítal, že po celý rok 1983 pracoval ve Švýcarsku, neboť 27. 12. 1982 emigroval. Rok 1983 proto podle žalobce stěžovatelka neměla považovat za poslední rok s vyměřovacím základem před rokem 1986. Žalobce v tehdejší Československé socialistické republice (dále též „ČSSR“) reálně pracoval naposledy v roce 1982.

[17] Nejvyšší správní soud z evidenčního listu důchodového pojištění žalobce ověřil, že žalobci byl v roce 1983 přiznán příjem ve výši 1 240 Kčs, přičemž jeho pracovní poměr formálně trval až do dne 14. 4. 1983. Nicméně z dávkového spisu, konkrétně z formuláře E205 vyplněného švýcarským nositelem pojištění, je zřejmé, že stěžovatel byl již od 1. 1. 1983 a po celý rok 1983 zaměstnán ve Švýcarsku a byl tam povinně pojištěn.

[18] Zákon o důchodovém pojištění v ustanovení § 16 odst. 3 stanoví, že vyměřovacím základem za dobu před 1. lednem 1996 je hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996. Tehdy účinný zákon o důchodovém zabezpečení považoval za hrubý výdělek dle svého § 12 odst. 2 výdělek podléhající dani ze mzdy. V případě žalobce přichází v úvahu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) bod 1. vyhlášky Federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, stanovící, že hrubými výdělky před 1. lednem 1993 je ze zaměstnání vykonávaného v pracovním poměru hrubá mzda (příjem), jestliže podléhá dani ze mzdy; nezapočítává se však mzda, která je osvobozena od daně ze mzdy předpisy o dani ze mzdy; prémie, odměny a podíly na hospodářských výsledcích se započítávají v tom roce, v němž byly vyplaceny.

[19] Podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění jsou vyloučenými dobami před 1. lednem 1996 (mimo jiné) doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku. Výpočet průměrného měsíčního výdělku upravoval § 12 již výše zmíněné vyhlášky 149/1988 Sb. Podle odstavce 7 písm. e) tohoto ustanovení se z kalendářního roku vylučují *doby zaměstnání v cizině, nejde-li o pracovníky v zahraničí a experty v zahraničí. Jestliže měl občan v těchto dobách výdělky uvedené v § 11 odst. 1, nezapočítávají se do hrubých výdělků. Jestliže po celý kalendářní rok trvaly tyto doby a byly vyloučeny, nepovažuje se tento rok za kalendářní rok s výdělky.*

[20] Jak je uvedeno výše, žalobce celý rok 1983 pracoval v zahraničí, všechny dny v tomto roce jsou podle žalobcem předložených a stěžovatelkou nezpochybněných dokladů o době pojištění ve Švýcarsku evidovány jako doby zaměstnání v cizině ve smyslu § 12 odst. 7 písm. e) vyhlášky č. 149/1988 Sb., a tedy za doby vyloučené. Dle téhož ustanovení nelze proto v případě žalobce považovat rok 1983 za kalendářní rok s výdělky a použít jej při výpočtu jeho vyměřovacího základu. Za rok s vyměřovacím základem pojištěnce měl tak být v souladu s § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění považován rok 1982.

[21] Nejvyšší správní soud tedy v tomto ohledu dospěl ke shodnému závěru jako městský soud, který též nepovažoval rok 1983 za poslední rok s vyměřovacím základem

získaným podle českých právních předpisů v souběžném celoročním pojištění ve Švýcarsku. Nejvyšší správní soud však na rozdíl od městského soudu nepovažuje za zásadní prokazovat skutečnost, že žalobci již od 27. 12. 1982 nepobýval na území ČR. Je možno přisvědčit stěžovateli, že nemocenské pojištění žalobce zaniklo až formálním ukončením jeho pracovního poměru, bez ohledu na skutečný výkon pracovní činnosti. Je možno souhlasit i s tím, že odměny a podíly na hospodářských výsledcích se započítávají v roce, v němž byly vyplaceny. to však v projednávané věci nebylo relevantní. Postup stěžovatelky však nebyl správný z důvodu, že nepřihlédla k celoročnímu povinnému pojištění ve Švýcarsku ve stejném roce 1983 a tento rok považovala v rozporu s výše uvedenou právní úpravou za kalendářní rok s výdělkem použitelný pro výpočet vyměřovacího základu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl přesný datum odchodu žalobce z tehdejšího Československa mezi účastníky sporný, a zejména tento údaj není pro stanovení vyměřovacího základu žalobce v projednávané věci relevantní.

[22] Důvody uvedené v předchozích odstavcích jsou pro další postup stěžovatelky v řízení o starobním důchodu žalobce stěžejní. Nejvyšší správní soud tím nezpochybňuje žalobcem zdůrazňovanou povinnost stěžovatelky rozhodovat v souladu s principem materiální pravdy, tedy zásadou rozhodování na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2008, čj. 6 Ads 35/2007 – 92). Pokud by v řízení o starobním důchodu žalobce bylo nutno zohlednit výjimečné okolnosti spojené s důsledky nelegální emigrace v tehdy platném právním řádu, například při prokazování sporných údajů ohledně dob pojištění či jiných údajů, je jistě záhodno přihlídnout k závěrům Ústavního soudu vysloveným v nálezech sp. zn. II. ÚS 187/2000 či sp. zn. I. ÚS 605/03, citovaných žalobcem v žalobě. V projednávané věci však o skutkových zjištěních nevznikl spor a právní hodnocení, jehož se žalobce domáhá, je založeno na explicitním znění právních předpisů.

[23] Nejvyšší správní soud v závěru zdůrazňuje smysl a účel výpočtu dílčího důchodu dle čl. 46 odst. 2 nařízení 1408/71, kterým je vytvořit pravděpodobnou fikci výše dávky, na kterou by měl žalobce nárok za předpokladu, že by všechny doby pojištění nebo trvalého pobytu byly splněny v České republice. Tohoto výsledku nebylo dle napadených rozhodnutí v případě žalobce dosaženo, což poměrně dobře ilustruje i rozhodnutí stěžovatelky, kterým byl manželce stěžovatele ve srovnatelné situaci (emigrovala spolu se stěžovatelem, dosahovala však v ČR i v zahraničí nižších příjmů) přiznán starobní důchod ve výši 4796 Kč měsíčně s průměrným denním indexovaným výdělkem ve výši 1 004,9030 Kč.

VI. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud v projednávané věci vedl řízení o kasační stížnosti stěžovatelky, která nebyla důvodná. Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatelky o námitkách je zatíženo nezákonností, neboť stěžovatelka nesprávně za rok s posledním vyměřovacím základem získaným podle českých právních předpisů před rokem 1986 považovala rok 1983 namísto roku 1982. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatelky ze dne 15. 11. 2012, čj. X-LO, na základě zcela jiných důvodů než městský soud, zejména se

pokračování

neztotožnil s pokynem městského soudu znovu posoudit správnost evidenčního listu důchodového zabezpečení za rok 1983 na základě trestního rozsudku vydaného Obvodním soudem Bratislava I. Podle Nejvyššího správního soudu není na základě důvodů uvedených v tomto rozsudku možno rok 1983 považovat za poslední rok s vyměřovacím základem ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Závěr městského soudu i pokyny udělené stěžovateli jsou tedy nesprávné, jedná se o podstatnou vadu, kterou není možno napravit pouze korekcí odůvodnění ze strany Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud proto napadený rozsudek městského soudu zrušil, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí stěžovatelky by vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nebylo možné v dalším přezkumu městským soudem nijak zhojit. Dle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud také o zrušení rozhodnutí stěžovatelky ze dne 15. 11. 2012, čj. X-LO (které by po zrušení rozsudku krajského soudu jinak "obživlo").

[25] V dalším řízení stěžovatelka opětovně rozhodne o námitkách žalobce v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, který je pro stěžovatelku závazný.

[26] V případě, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[27] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Ten přísluší žalobci, neboť napadené rozhodnutí žalované bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Žalovaná ve věci celkový úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 5082 Kč.

[28] Zástupce žalobce před městským soudem v řízení o žalobě učinil do 31. 12. 2012 celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění (dále jen „advokátní tarif“), a dvě písemná podání ve věci samé (1 x žaloba a 1 x replika k vyjádření žalované) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Dva z těchto úkonů byly učiněny před 31. 12. 2012 a odpovídaly tarifní hodnotě 1000 Kč (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2012). Mimosmluvní odměna za uvedené dva úkony tak v souladu s § 7 bodem 2 advokátního tarifu činí 500 Kč. Třetí úkon v řízení před městským soudem byl učiněn po 1. 1. 2013 a sazba mimosmluvní odměny za něj činí 1000 Kč. Za každý z úkonů učiněných v řízení před městským soudem náleží paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dohromady tedy zástupci žalobce za řízení před městským soudem náleží náhrada nákladů řízení ve výši 2900 Kč, která se zvyšuje o 21 % sazby daně z přidané hodnoty, odpovídající částce 609 Kč, na částku 3509 Kč. Výrok III. o povinnosti nahradit náklady řízení před městským soudem nahrazuje původně stanovenou povinnost k náhradě nákladů ve výroku II. zrušeného rozhodnutí městského soudu. Pokud stěžovatelka zde stanovenou částku již vyplatila, je tím její povinnost splněna.

[29] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobce jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti žalované; sazba mimosmluvní odměny za tento úkon činí 1000 Kč. Rovněž za tento úkon mu dále náleží částka 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dohromady náleží zástupci žalobce za řízení před Nejvyšším správním soudem částka 1300 Kč, která se zvyšuje o 21% sazby daně z přidané hodnoty, odpovídající částce 273 Kč, na částku 1 573 Kč.

[30] Výše uvedené částky náhrady nákladů řízení (viz body [31] a [32]), je žalovaná povinna zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Pokud náklady určené výrokem III. již byly stěžovatelkou uhrazeny, stanovená lhůta se na tuto část výroku logicky nevztahuje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu